

Forever Young
Eeuwigheid 1: Nieuw op deze wereld

Kim Houtzager

*Vallen, vangen, neem me in jouw armen.
Zwieren, dansen, toon me waar de Hogeren zijn.
Beloof me, dat je nooit zal loslaten.
En beloof me, dat je in alle eerlijkheid zal tonen,
de ware zijn van mijn leven.*

Forever Young Eeuwigheid 1: Nieuw op deze wereld
Vertaling van: Forever Young Eternity 1: New to this world
Eerste druk Nederlandse versie – 2020
ISBN 9789464182439

Auteur en illustrator: Kim Houtzager
Vertaald door: John Houtzager

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en illustrator.

Voor meer informatie:
www.keep-in-mind.nl - info@keep-in-mind.nl

HOOFDSTUK 1: NIEUW OP DEZE WERELD	5
Episode 1: Nieuw op deze wereld	6
Episode 2: Onuitgesproken woorden	10
Episode 3: Nieuwsgierigheid	14
Episode 4: Hoe leg je het uit?.....	18
Episode 5: De beslissing	22
Episode 6: Blade.....	26
Episode 7: Naraku's nieuwe kleren	30
Episode 8: Gevlochten.....	35
Episode 9: Toen het nog kon.....	39
Episode 10: Emoties.....	43
Episode 11: Paniekaanval.....	47
Episode 12: De pijl naar het noorden	51
Episode 13: Juffrouwtje Beleefd	55
Episode 14: Gevangen.....	59
Episode 15: De jager uit de schaduw	63
Episode 16: De bergpas	68
Episode 17: Het meisje dat uit de lucht viel.....	72
Episode 18: Het verschil tussen jongens en meisjes.....	77
Episode 19: Ik zie, ik zie, wat jij niet ziet / Helende handen	82
Episode 20: Laat de jacht beginnen.....	87
Episode 21: De dorpsgekken	91
Episode 22: Het verschil van een keuze	96
Episode 23: Telepathie.....	100
Episode 24: Twee kanten aan een verhaal	104
Episode 25: Lessen	108
HOOFDSTUK 2: JAGER TEGEN JAGER.....	112
Episode 26: Naraku's eerste jacht.....	113
Episode 27: Jager tegen jager	117
Episode 28: Daar gaan we weer.....	122
Episode 29: Vuur, vuur, voortrazend vuur	126
Episode 30: Het bouwen van een vlot.....	130
Episode 31: De zwemlessen	135
Episode 32: Wild water	140
Episode 33: Wat omhoog gaat.	144
Episode 34: ... komt vanzelf weer beneden.....	148
Episode 35: Gouden ogen	152
Episode 36: Helemaal alleen.....	156
Episode 37: Anders dan anderen.....	160
Episode 38: Het grote rode monster	164
Episode 39: Niet zo vanzelfsprekend als verwacht	168
Episode 40: De wensput	172
Episode 41: Een groene vloek	177
Episode 42: De verhalenverteller	181
Episode 43: Onkruid wieden.....	185
Episode 44: Ontbijt met eieren.....	189

Episode 45: Lederen vleugels.....	193
Episode 46: De absolute leegte.....	197
Episode 47: Het kwaad heeft een naam	201
Episode 48: Op eigen vleugels	205
Episode 49: De laatste.....	210
Episode 50: MorgenSneeuw	214
HOOFDSTUK 3: WELKOM IN MORGENSNEEUW	218
Episode 51: Warme sneeuw	219
Episode 52: Stoutte vlemuizen!	223
Episode 53: Een nieuw thuis.....	227
Episode 54: De verandering van Matsu.....	231
Episode 55: Het lied van mijn hart.....	235
Episode 56: Omsingeld.....	240
Episode 57: Zo glad als een aal.....	245
Episode 58: Honger.....	249
Episode 59: Witte engelen	253
Episode 60: De waaghals	258
Episode 61: De rode rivier	262
Episode 62: Ongeduld.....	266
Episode 63: Het grootste offer	270
Episode 64: De val, het aas, de prooi.....	274
Episode 65: Vaarwel.....	278
Episode 66: De enige klaver in de sneeuw.....	282
Episode 67: Pijlen en bogen.....	286
Episode 68: Verleden, heden en toekomst	290
Episode 69: Een simpele keuze	294
Episode 70: Hongerige vijanden.....	299
Episode 71: Een moeilijke keuze.....	303
Episode 72: Hangend aan een zijden draadje.....	307
Episode 73: Terug naar waar het begon.....	311
Episode 74: Een magische dans des doods	315
Episode 75: De belofte.....	321
‘De zin van het leven’.....	327
Het Sekense alfabet.....	328
Cijfers.....	332
Voorproefje Eeuwigheid 2: Erfgoed.....	337
Eindnoten.....	338

Hoofdstuk 1: Nieuw op deze wereld

Episode 1: Nieuw op deze wereld

Seken. De bladeren fluisterden de naam van de planeet. Het bos leek de naam van deze wereld te zingen, een wereld waar de mensen voor eeuwig lijken te leven. Echter, in deze magische wereld... bestond er geen echte vrede. Op deze planeet was, zover bekend, nog nooit iemand van ouderdom gestorven.

De wind speelde met de bladeren. Naast het leven in het bos leek deze groene plek leeg. Het leek zo, want zoals in vele verhalen: schijn bedriegt.

Ze opende haar ogen. Het eerste wat ze zag, waren de wolken in de lucht. Ze lag daar, midden in het gras, zonder een geluid of beweging te maken.

De wolken... fascineerden haar. Ze keek met een blik alsof ze voor het eerst in haar leven de witte wolken zag.

Plotseling vloog er een vogel over. Ze volgde het zo ver mogelijk met haar hoofd en merkte dat ze zich kon bewegen. Het jonge meisje stak haar hand omhoog en keek er naar alsof ze die nog nooit eerder had gezien. Ze stak haar andere hand omhoog en bestudeerde deze met dezelfde nieuwsgierigheid.

Het meisje ging rechtop zitten, waardoor haar lange haar over haar gave bleke huid viel. Langzaam stond ze op. Vreemd. Ze kon blijven staan op deze twee lange wiebelende stokken.

Ze deed een stap naar voren, waarna er nog één volgde. Binnen enkele seconden liep ze alsof ze het altijd al had gedaan. Desondanks kon men de manier waarop ze om zich heen keek, het beste omschrijven als nieuw op deze wereld. Alsof ze er nog nooit eerder was geweest. Alsof ze... ergens anders vandaan kwam.

Het lange haar van het meisje danste in de wind. In een reflex sloeg het meisje de armen om zich heen. Ze keek naar de kleine bultjes die waren verschenen en weer even snel verdwenen. Ze lette er niet op, het had haar aandacht al niet meer. Ze ging verder met haar reis in deze vreemde nieuwe wereld.

Zachtjes liep ze door het bos. Geen woord verliet haar mond, maar haar ogen lieten geen plek onberoerd. Een boom werd door haar vingers aangeraakt; het hout voelde ruw aan. Daarna raakte haar hand een blad van een nabije struik aan. Het blad was veel zachter dan de ruwe bast.

Haar ogen werden gegrepen door iets wat niet te vergelijken was met wat ze tot nu toe had gezien. Als ze het woord er wel voor kende, zou ze het een huis hebben genoemd. Nieuwsgierig liep ze er naar toe, maar in haar ogen was nog steeds geen enkele andere emotie te zien.

Ze liep door een opening waar eens een deur moest hebben gezeten en raakte daarbij de post aan. Het was koud en ruw, net zoals de bomen buiten, maar dit hout voelde veel kouder aan.

Het meisje nam de kamer in zich op. Het zag er rommelig uit, maar bracht haar geen gevoel, geen emotie. Ze liep rond en keek, met verwondering op haar gezicht, om zich heen.

Steeds weer rondkijkend en alles in zich opnemend, liep ze het huis door. Alles wat ze aan kon raken, pakte ze beet totdat haar ogen door iets vreemds gegrepen werden.

Het meisje liep er naar toe. Ze had geen idee wat het was, tot ze iets zag bewegen. Met haar hoofd ging ze er verder naar toe en ze raakte iets kouds met haar voorhoofd aan. Het bewegende ding deed precies hetzelfde.

Het duurde niet al te lang voor ze begreep dat het haar eigen reflectie was die bewoog. Ze keek naar beneden. Haar spiegelbeeld... had zo veel gelijkenis met de voorwerpen die aan haar voeten lagen. Alleen... zij bewogen niet. Er was nog iets anders: de één had kort haar en zelfs haar op het gezicht. De ander bleek lang haar te hebben, net zoals zij zelf. Niet alleen dat was anders. Beide voorwerpen hadden iets over hun huid... Ze knielde en voelde eraan, waarna ze naar haar eigen lichaam keek. Zij droeg zulke dingen niet, zou ze dit ook aan kunnen trekken? Ze leken dan zo veel op elkaar! Ze boog zich over het gezicht van de vrouw en keek in haar ogen. Waarom staaarde ze zo? Waar keek zij naar? En waarom bewoog zij zich niet?

Het meisje raakte het gezicht van de vrouw aan met haar hand. Koud. Net zoals de muren, net zoals de bomen. Koud.

Het meisje keek naar de rest van het lichaam. In het midden was nog iets dat ze zelf niet had. Een gat. Het gat was bruin en rood en met haar dunne vingers raakte ze het aan. Het was koud, net zoals de vrouw... de muren... de bomen.

Onverwachts waren haar vingers ook roodbruin. Ze bestudeerde dit en legde toen haar hand, verder van het gat af, op het lichaam van de vrouw en op de zachte stof. Toen ze haar hand weer optilde, waren haar vingers niet meer zoveel gekleurd. Het meisje stond op, keek weer rond en zag een smalle deur. Ze liep er naar toe en maakte het open. Er waren veel planken in de kast, gevuld met opgevouwen stoffen. Het meisje pakte enkele stoffen en trok het uit de kast. Het was net zo zacht en lang als dat van de vrouw bij haar voeten. De ogen gingen van de stof naar de vrouw op de grond en weer terug...

Toen haar voeten het gras buiten weer aanraakten, was er iets veranderd aan het meisje. De emotionele ogen keken nog steeds de wereld in, maar haar lichaam was nu gehuld in een oranje jurk. Duidelijk was dat het haar niet uit maakte welke kant ze op zou gaan. Ze begon weer aan haar tocht in deze vreemde nieuwe wereld.

“Goedemorgen!”

“Goei'nmon, Matsuru”, wenste de man in zijn dialect terug.

“Zeg eens, wat hebt u vandaag in de aanbieding?” Matsuru keek naar de groente en het fruit. “Is dit niet het fruit van gisteren?”

De man haalde zijn schouders op: “Ach jonk, het sie er nog steeds goed uut en ie kunt het nog prima eet'n.”

Met een vragend gezicht keek Matsuru naar de man en hij wilde een bijdehante opmerking maken, tot zijn blik op de spiegel achter de groenteman viel. Hij draaide zich direct om en keek naar het dorpsplein.

In het dorp kon je een speld horen vallen. Iedereen keek met open mond naar het jonge meisje dat rustig het dorp in liep. Ze scheen niemand om haar heen op te merken en liet zich door niets en niemand stoppen. Niet door de spelende kinderen, noch de loslopende honden.

Uiteindelijk had ze geen andere keuze dan stil te staan, omdat haar pad geblokkeerd werd door de groentekraam. Ze staaarde de groenteman aan, geen woord sprekend of aanstalten tot wat dan ook makend.

“Eh... goei'nmon, deerne...” De groenteman voelde zich ongemakkelijk. Hij had haar nog nooit gezien en iemand met zulke diepe ogen is moeilijk te vergeten.

Het meisje beantwoordde zijn groet niet. Ze keek alleen naar de man. Het leek haar niets te doen dat hij iets tegen haar had gezegd. Het leek wel of ze van een andere planeet was gekomen, alsof ze hem niet kon verstaan. “Kan... kan ich ie mit iets help'n?”, vroeg de groenteman opnieuw.

Matsuru staaarde het meisje aan. Ze maakte geen beweging en beantwoordde de vragen niet. Opeens hield ze haar hoofd schuin en zonder geluid uitte ze een ‘hmm’. Ze draaide zich om en begon weer aan haar doelloze tocht. Het dorp bleef in verbazing achter en het meisje vertrok... zonder iets te hebben gezegd.

Gelijktijdig vulde de lucht zich met nieuwe geluiden. Eerst hadden de bewoners enkel oog voor het vreemde meisje, totdat de steeds luider wordende geluiden de aandacht opeisten. Het geluid van galopperende hoeven kwam iedere seconde dichterbij. De hoeven maakte de mensen in het dorp onrustig.

Hun vrees werd gegrond toen een jongen het dorp in kwam rennen. “Ze komen! Vlucht, verstopt je! De Zwarte Ridders zijn terug!”

Even later reden vier mannen te paard het dorp binnen. Zowel de paarden als zichzelf waren zwaar bewapend, klaar voor welke strijd dan ook. Met het zwaard geheven genoten ze van het aanzicht van angstige mensen en de geur van paniek. Opgetogen en luid lachend, voelden ze hun macht groeien en als bewijs van hun arrogantie staken ze al juichend een zwaard in de zij van een vluchtende man.

Matsuru balde zijn vuisten. “Wanneer krijgen we de moed tegen ze op te staan?”, zei hij zachtjes vanuit zijn schuilplaats. Zijn hand raakte zijn zwaard aan, maar hij wist dat hij geen zwaardvechter was. Waarom had hij eigenlijk dat zwaard vandaag meegenomen? Hij nam hem anders nooit mee.

Ondanks zijn wapen, wist Matsuru dat één mens niet genoeg was om deze vier maniakken te stoppen. Opeens zag hij het meisje staan. Ze stond bewegingsloos in het midden van de straat. Was ze ook door angst gegrepen? Hij keek naar haar gezicht, waar weer geen emotie of verbazing op af te lezen was. Begreep ze dan niet wie er voor haar stonden?

Een Zwarte Ridder zag haar staan. “Zo meisje, probeer je dapper te zijn?” Hij lachte en wendde zijn paard. Zijn zwaard was hoog boven zijn hoofd geheven. Echter, vlak voor haar stopte hij abrupt. Er was iets vreemds... in die ogen. Ze maakten hem bang! Hij, één van machtige Zwarte Ridders, was bang voor een eenzaam jong meisje. In haar ogen zag hij nog meer verborgen leegte. Ze wist niet wie hij was. Ze wist niet wie *zij* was. Maar hij zag het... in haar ogen...

“Ga weg, ga weg!” Hij schreeuwde het uit, met angst in zijn stem en zijn zwaard krachtig omlaag brengend. Het meisje bewoog gewoonweg niet en keek rustig naar het dalende metaal.

“Nee!” Met verbazingwekkende kracht sprong Matsuru naar voren en stak zijn zwaard in de buik van de Zwarte Ridder. De Zwarte Ridder keek er verbaasd naar en viel luttele seconden later van zijn paard.

De man blies onrustig zijn laatste adem uit. Het meisje verdween geleidelijk uit zijn beeld. “Ga weg... ga weg... laat mij me...”

Matsuru staaarde naar zijn bebloede zwaard. Oh, hij besepte wel degelijk wat hij had gedaan.

“K'charan!”, schreeuwde een andere Zwarte Ridder. “Jij boerenpummel, dat zet ik je betaald!” Hij wendde met een ruk zijn paard en reed naar Matsuru en het meisje.

Matsuru kon niet meer denken. Alles wat hij vanaf dat moment nog deed was puur instinctief. Hij sprong op het ruiteloze paard, greep het meisje en gaf het zwarte dier de sporen. Zo snel als het paard kon, reed hij weg. Weg van zijn dorp, weg van zijn wereld, weg van de Zwarte Ridders... weg van het dode lichaam...

“Mardok...”, schreeuwde de derde Zwarte Ridder kalm tegen zijn kameraad, nog voordat hij achtervolging in kon zetten. “Doe toch geen moeite. K’charans paard is de snelste.”

“Maar, Amordus!” De Zwarte Ridder was furieus. “Zij hebben...”

“Ze zijn al weg...”, gaf Amordus als antwoord. “maar dit dorp zal onze wraak voelen...”

Matsuru keek niet achterom. Hoewel hij wist niet waar ze heen gingen, wist hij één ding zeker. Achter hem zou de lucht langzaam maar zeker rood worden.

Tranen kwamen in zijn ogen. Hij wist wat hij had gedaan. Hij wist welke gevolgen zijn daad teweeg had gebracht... en hij wist dat het zijn schuld was.

Matsuru moest stoppen. Zijn hele lichaam voelde ziek en hij sprong van het paard.

Direct daarna moest hij overgeven en grepen de emoties hem naar de keel. “Wat heb ik gedaan...”, fluisterde hij zachtjes tussen de tranen door. Terwijl hij zijn mond schoonmaakte, draaide hij zich om. Tot zijn verrassing stond daar het meisje op precies dezelfde wijze als tegenover de groenteman. Zonder enige spijt of wat dan ook in haar emotieloze ogen. Er was niets in af te lezen.

Zoals eerder hield ze haar hoofd een beetje schuin. Daarna draaide ze zich opeens om en begon opnieuw te lopen. Matsuru voelde een ongekende woede boven komen. Hij sprong op en greep haar arm. “Hé, wacht eens even! Waar denk jij naar toe te gaan?”, beet hij haar toe.

Hij keek in de ogen van het meisje en zag niets. Wat had de Zwarte Ridder toch in haar gezien dat hem zo bang maakte? Het meisje bewoog totaal niet. Ze probeerde zichzelf ook niet los te rukken. Ze keek hem alleen maar aan en nam hem in zich op.

Na enige verbazing herstelde hij zich. “Ik heb net je leven gered!”, riep hij haar toe.

“Door jou te redden, heb ik mijn dorp verdoemd. Het minste wat je kunt doen, is ‘dank je wel’ of ‘sorry’ zeggen!”

Op zijn woorden kwam totaal geen reactie. Niets veranderde er in haar ogen of in haar houding.

“Kan je dan niet praten?”, was het machteloze vervolg van de jongen. Weer geen verandering. Matsuru liet haar arm tenslotte los. Haar ogen lieten een lichte schittering zien, maar ze bleef onbeweeglijk staan.

“Ga dan ook maar!” Met een machteloos gebaar draaide Matsuru zich om. Tranen sprongen weer in zijn ogen en hij bedekte zijn gezicht met zijn handen. Hij kon een snik niet langer onderdrukken en mompelde: “Oh, Hogeren, ik kan niet geloven dat dit is gebeurd!” Het besef van het recentelijke verleden vulde zijn ogen met meer angst.

“Alstublieft, Hogeren sta mij bij!”

“Hogeren?”

Episode 2: Onuitgesproken woorden

“Je kunt praten?” Maturu starde het vreemde meisje ongelovig aan.

“Hogeren?” Ze herhaalde zichzelf.

Maturu schudde boos zijn hoofd. “Zij hebben hier niets mee te maken!”, beet hij haar toe. “Wat mankeer jij toch?”

“Jij?”, herhaalde ze rustig.

“Ik?” Maturu verhief zijn stem vol ongelof. “Dit is toch niet te geloven... Hoe kan ik nu de oorzaak zijn van wat er met jou mis is?”

“Jij?” Het meisje hield haar hoofd weer een beetje schuin.

Maturu keek in haar ogen, leeg en emotioneel zoals daarvoor. Precies zoals een pasgeboren kind de wereld in kan kijken. Hij liep naar haar toe. “Je praat niet echt tegen mij... of wel soms?”

“Jij.”, zei ze nu krachtig. Terwijl ze het woord uitsprak, kwam er een lichte twinkeling in haar ogen.

Maturu ging op een rots zitten en observeerde haar op dezelfde manier als zij hem in zich op nam. “Je kunt niet praten... en je hebt geen idee hoe het er in de wereld aan toe gaat, of wel?” Hij stond op en schudde lichtjes zijn hoofd. “Het is alsof je net wakker bent geworden of zoiets.”

“Wakker?”

“Daar ga je weer.”, mompelde hij. “Herhalen is alles wat je kunt of niet soms? Wie ben jij toch?”

“Jij.”, herhaalde ze weer, maar het woord had nog steeds geen inhoud.

Maturu wees naar haar. “Jij.”, zei hij.

Het meisje wees naar zichzelf. “Jij.”, sprak ze hem na.

Maturu schudde zijn hoofd. “Jij.” Hij wees naar haar terwijl hij op haar afliep. Hij pakte haar arm en wees toen naar zichzelf. “Jij.”

Het meisje keek naar haar vinger. Ze wees naar hem. “Jij.”, zei ze krachtig. Daarna wees ze naar zichzelf, maar kon het woord niet ontdekken.

“Ik.”, liet Maturu haar horen. Hij wees naar zichzelf. “Ik.” Zijn vinger wees weer naar haar “Jij.”

Het meisje herhaalde hem. “Ik.” Haar vinger wees naar zichzelf. “Jij.” De vinger vond zijn weg naar de jongen.

Maturu knikte. “Goed zo.” Hij lachte. “Ik denk dat je het begrijpt!” Het gelach werd onderbroken door een vreemd geluid. Het meisje keek om zich heen, om te zien waar het vandaan kwam, maar kon de oorsprong niet vinden. Maturu pakte haar hand en hield deze tegen haar buik. “Je hebt zeker honger?”

Het meisje keek hem verbaasd aan. Ze had net gemerkt dat men kon communiceren met gesproken woorden en gelijk gebruikte hij zulke moeilijke zinnen. Maturu was verrast, hij zag een klein beetje emotie in haar ogen.

“Laten we eens kijken, of er iets in die tassen zit wat eetbaar is.” Maturu liep naar het paard dat aan het grazen was en opende een zadeltas. “Hmm, het is niet erg veel.”, merkte hij op. “Wat appels, een paar peren... en ik wil niet eens weten hoe lang dat brood hier in heeft gezeten.”

Maturu nam alles uit de tas, legde het op de grond en ging zitten. Het meisje bleef onbeweeglijk staan. Met zijn hand maakte hij een zittende beweging, waarna ze

onhandig ging zitten. Matsuuru pakte een appel. "Kijk." Terwijl hij het zei, nam hij er een hap van. Matsuuru kauwde uitbundig en slikte het door. "Dit is eten. Je moet eten, anders ga je dood. Dat snap je toch wel?"

"Dood?" Het meisje wees naar de appel.

Matsuuru schudde zijn hoofd. "Nee, appel."

"Appel." Het meisje pakte de appel. "Ik."

"Nee, appel." Matsuuru verbeterde haar. "Jij en ik." Hij wees weer naar elkaar.

"Ik, appel.", zei het meisje vastberaden en nam een hap.

Matsuuru schudde zijn hoofd. "Dit heeft geen zin.", mompelde hij verslagen. "Ze snapt er niets van. Hoe kan ik haar ooit leren praten?"

"Jij."

Matsuuru keek naar het meisje. Ze had een peer in haar uitgestrekte hand. "Peer.", probeerde hij.

"Jij, peer.", stelde ze voor. Ze wees naar zichzelf. "Ik, appel. Jij, peer."

Matsuuru was verbaasd. "Je snapt het dus toch.", glimlachend nam hij de peer aan en pakte het brood.

"Brood.", leerde hij haar.

"Brood.", herhaalde het meisje.

"Paard." Matsuuru wees naar het zwarte paard.

"Paard.", sprak het meisje met volle mond.

Matsuuru keek om zich heen. "Rots." Hij werd steeds enthousiaster; ze leerde verbazingwekkend snel. Het meisje herhaalde hem steeds weer. "Brood, paard, rots.", vatte hij samen.

Het meisje volgde zijn voorbeeld. "Brood, paard, rots." Ze wees alles aan en werd onderbroken door het gerommel uit haar buik.

Matsuuru lachte. Hij was helemaal vergeten dat zij de oorzaak van de vernietiging van zijn dorp was. Ze was zo onschuldig en tegelijkertijd zo slim. "Ze weet niets van de dingen in deze wereld, maar ik zal haar dat wel leren.", dacht hij. "Ik vraag me af of ze een naam heeft..." Matsuuru ging rechtop zitten. Hij wees naar zichzelf en stelde zichzelf voor. "Ik, Matsuuru."

"Matsuuru?", vroeg het meisje.

"Matsuuru.", knikte hij. "Ik, Matsuuru."

Het meisje aarzelde even. "Jij, Matsuuru?", sprak ze vragend. Toen hij instemmend knikte werd ze enthousiast en zelfverzekerd. "Jij, Matsuuru!", riep ze luidkeels.

"Oké." Matsuuru lachte. "En hoe heet jij?"

"Jij, Matsuuru!" Het meisje bleef het herhalen: "Matsuuru!"

"Ja, ja." Matsuuru knikte en merkte dat ze zijn vraag niet had begrepen. "Jij?", vroeg hij toen maar.

"Ik..." Het meisje stopte zonder haar zin af te maken. Ze keek bedenkelijk. "Ik..." Meer dan dat kon ze niet bedenken.

Matsuuru's enthousiasme verdween langzaam. Hij wist dat ze de vraag nu wel begreep, maar toch... "Je hebt dus geen naam?", besefte hij en er kwam geen antwoord ter bevestiging. "Zal ik je er anders één geven?" Terwijl ze langzaam verder at, bedacht hij een naam. Welke zou bij haar passen?

"Wat vind je van... Eve...?", dacht hij hardop. Het meisje reageerde niet. "Ik denk dat je deze naam niet leuk vindt." Hij haalde zijn schouders op. "Misschien... Dyara?",

gelijk schudde hij zijn hoofd. “Nee, dat past zeker weten niet.” Het meisje keek hem aan, wachtend op wat hij zou bedenken.

Haar ogen waren nog steeds leeg. Toch was er iets in die leegte, wat hem naar binnen trok. Wat had de Zwarte Ridder in haar ogen gezien dat hem zo vreselijk bang maakte? Zonder het te merken, vergat hij langzaam maar zeker zijn omgeving. Binnentredend in de wereld die verborgen was in haar ogen, merkte Matsuuropeens dat hij niet meer op de grond zat... Hij bevond zich tussen de sterren. De nachtelijke sterrenhemel was een prachtige omgeving, maar het was onmogelijk dat hij daar echt was! “Wie ben je?”, fluisterde hij. “Wat ben je?”

Alsof de bliksem hem raakte, ontwaakte Matsuuro met een schok uit zijn visioen. Verdwaasd keek hij om zich heen en zag het meisje rustig van haar appel eten. Kleine hapjes, stuk voor stuk, alsof er helemaal niets was gebeurd. Wat hij had gezien... Was dat werkelijk gebeurd of niets meer dan een dwaze droom?

Matsuuro glimlachte, terwijl zijn hand op zijn voorhoofd rustte. “Ik weet niet wat me overviel, maar ik weet wel dat je een veel mysterieuzere naam verdient.” Hij dacht nog diep na. “Wat denk je van... Naraku?”

Het meisje stopte met eten. “Naraku?”, herhaalde ze.

“Volgens mij vind je deze naam wel leuk..”, besefte Matsuuro. “Dit is de eerste keer dat je op een naam reageert.” Hij ging dicht bij haar zitten en vroeg: “Jij, Naraku?”

Het meisje leek te twijfelen. “Ik... Naraku.” Langzaam liet ze de woorden horen. “Vind je het leuk?”

Het meisje wees naar zichzelf. “Ik Naraku, jij Matsuuro.”, besloot ze. “Naraku.” Matsuuro was trots. Hij had haar in een paar uur verbazend veel geleerd. Naraku stond op en liep naar een rots. “Ik, Naraku.”, sprak ze, om daarna naar het paard te lopen. “Ik, Naraku.”, zei ze weer.

Matsuuro glimlachte. “Het lijkt mij nog iets te vroeg om uit te leggen dat je je niet voorstelt aan een rots of paard.”

Naraku ging weer voor hem zitten. “Ik, Naraku.”

“Ja, jij bent Naraku.”, lachte Matsuuro. Hij bekeek haar eens goed. Dit meisje had best veel weg van een pasgeborene. Zo onschuldig, zich totaal niet bewust van de wereld om haar heen. De jurk trok ook zijn aandacht. Het leek minstens een paar maten te groot. Matsuuro vroeg zich af waar ze deze jurk vandaan had gehaald. De touwtjes waren niet gestrikt en enkel geluk zorgde ervoor dat het om haar schouders was blijven hangen. Ze kon niet praten, wist niet wie of wat kon antwoorden, had geen naam... Wist ze ook niet hoe zich te kleden?

Naraku zei haar naam nog een paar keer, alsof zij zichzelf ervan wilde overtuigen dat dit vanaf nu haar naam was. Matsuuro kon een glimlach niet onderdrukken. Hij kon niet boos op haar worden. Hij wilde alleen maar voor haar zorgen. Zo mooi en zo mysterieus...

Zijn gedachten werden verstoord door een pijl die door de lucht zoefde en zich zonder genade in zijn arm boorde. De wond die het veroorzaakte, liet het bloed rijkelijk vloeien en Matsuuro greep naar zijn pijnlijke arm.

“Matsuuro!” Het meisje schreeuwde zijn naam, maar hij kon geen bezorgdheid in haar stem herkennen. Naraku kwam voorzichtig dichterbij. Nieuwsgierig wilde ze zijn arm aanraken, maar Matsuuro duwde haar ruw weg.

“Kijk uit!”, beval hij.

Een pijl raakte de grond waar Naraku slechts enkele tellen geleden had gestaan. Matsuuro sprong op en greep zijn zwaard, terwijl hij met zijn andere hand het bloeden probeerde te stelpen. Angstig keek hij naar de schaduwen die hem insloten: De Zwarte Ridders!

“Hoe hebben ze ons gevonden?” Matsuuro beet op zijn lip.

“Ons?”, vroeg Naraku.

“Niet nu, ga achter mij staan!” Hij deed een stap naar voren en ging voor haar staan, zijn zwaard geheven. ‘Dit heeft geen zin...’ Matsuuro verbeet de pijn met een hopeloze zucht. ‘Ze zijn met z’n drieën en ik ben alleen. Dit overleef ik nooit!’

Pijlen vlogen door de lucht en Matsuuro probeerde ze allemaal met zijn zwaard tegen te houden. Als er geen pijlen waren geweest, hadden ze kunnen proberen om op het paard te vluchten. “Alstublieft, Hogeren...” Matsuuro beefde van zowel pijn als angst. “Ik heb een wonder nodig!”

Episode 3: Nieuwsgierigheid

“Jij nietig insect! Ik zal je vermoorden voor wat je K’charan hebt aangedaan!” Eén van de Zwarte Ridders trok zijn zwaard en sprong van zijn paard. Steeds sneller rende hij naar Matsuru toe, terwijl de jongen Naraku uit alle macht probeerde te beschermen. Schreeuwend kwamen ook de andere twee Zwarte Ridders razendsnel dichterbij. Matsuru probeerde de slag zo goed mogelijk met zijn zwaard op te vangen. Hij had geen andere keus, dan te vechten met zijn gewonde arm. Telkens probeerde hij zich te herinneren wat hij had geleerd en Matsuru gaf alles wat hij in zich had.

Naraku stond er rustig naar te kijken. Haar armen hingen, zoals gewoonlijk, langs haar lichaam en ze staaarde emotieloos naar het gevecht op leven en dood.

Een Zwarte Ridder liet zijn paard tussen Matsuru en Naraku halt houden. Het liet haar verbaasd opkijken, maar er was wederom geen spoor van angst in haar ogen te bekennen toen ze omhoog keek. De Zwarte Ridder sprong van zijn paard en greep haar ruw bij de schouders. “Zo meisje, einde van de reis!”, lachte hij vol vertrouwen. “Jij en ik zullen samen flink plezier hebb-...” Hij stopte midden in zijn zin. Hij pakte haar kin en dwong haar hem recht in de ogen te kijken. “Jouw ogen...”, mompelde hij. “Ik zie...” Opeens duwde hij haar uit alle macht weg. “In naam van de demonen!”, schreeuwde hij over de vlakte.

Naraku stond onverschrokken te kijken naar de man voor haar. “Naraku!” Matsuru wilde haar daar wegtrekken, maar zijn tegenstander bood hem geen gelegenheid daartoe.

De derde Zwarte Ridder kwam naast zijn vriend staan. “Wat is er toch aan de hand?”, vroeg hij verbaasd. Wat kan er zo angstaanjagend zijn aan een klein meisje? Hij wilde haar beetpakken.

“Raak haar niet aan!” Hij werd door zijn medestrijder van het meisje weggeduwd. “In de naam van onze vorst, raak haar niet aan!” Hij greep zijn zwaard en stormde op haar af. “Ga terug naar waar je vandaan bent gekomen!”

Matsuru zag wat er gebeurde. “Nee!”, probeerde hij nog, maar op dat moment raakte de Zwarte Ridder de jongen met zijn scherpe zwaard. Zwaar gewond viel Matsuru op de grond en hij kon alleen nog naar de aanstormende Zwarte Ridder kijken.

“Naraku...”

“RAAAAH!” De Zwarte Ridder zette de aanval al schreeuwend kracht bij.

Naraku bewoog niet, geen enkele emotie kwam in haar ogen. Opeens, zonder enige waarschuwing of wat dan ook, begon ze rood te gloeien. Met een onschuldig gezicht bleef ze naar de gillende soldaat kijken.

“Vardak!”, riep één van de Zwarte Ridders, maar het was al niet meer nodig. Zijn kameraad stond binnen een seconde in lichterlaaie!

Schreeuwend van pijn viel Vardak op de grond totdat er niets meer van hem over bleef.

Naraku keek naar de as en hield haar hoofd schuin, zoals ze al eerder had gedaan.

Daarna draaide ze haar hoofd naar de andere twee Zwarte Ridders, die verbijsterd naar haar keken. “Bij de naam van mijn vorst...” Een Zwarte Ridder trok zijn zwaard.

“Nee, Mardok!” De ander gaf het commando. “Kijk niet in haar ogen! Het zal je tot waanzin drijven.”

“Maar ze vermoordde...”

“Nee, we moeten dit aan onze vorst vertellen.”

Knarsetandend knikte Mardok bevestigend en sprong op zijn paard. Ze lieten het paard van Vardak zonder te kijken achter. De laatste twee Zwarte Ridders verdwenen achter de horizon.

Naraku volgde de twee met haar ogen. “Naraku...”, hoorde ze naast zich. Naraku liep op haar blote voeten naar Matsu. “Hè, hè... dat was... verbazingwekkend...” Hij probeerde te lachen. “En ik... dacht dat ik... voor jou moest zorgen...” Naraku knielde naast hem en keek naar Matsu’s wond. Langzaam legde ze haar hand op de wond en Matsu gilte het uit van de pijn. “Altijd nieuwsgierig, nietwaar?” Matsu probeerde een glimlach op zijn gezicht te toveren. Naraku legde haar hand weer terug op de wond. Ze deed het zachtjes, maar haar ogen bleven zonder emotie. Matsu slikte, hij wist dat hij dood ging. Zijn wond was zo pijnlijk, zo... warm. Hij had nooit verwacht dat het warm zou zijn.

Matsu opende nog een keer zijn ogen en zag een licht. “De Hogeren... ze roepen mij.” Door het licht zag hij Matsu’s gezicht en realiseerde zich... dat het licht van haar kwam. Om precies te zijn, het kwam van haar handen!

Toen ze het zelf merkte, trok Naraku haar hand terug. Verbaasd keek ze er naar, waarna het gloeien langzaam doofde.

Matsu ging zitten. Zijn wonden... Ze waren niet verdwenen, wel bijna genezen! Het was niet meer dan een schram te noemen. “Hoe... hoe...?” Hij wees naar haar, zonder er iets van te begrijpen. Toen hij in haar ogen keek, wist hij dat ze zelf het antwoord ook niet had.

Naraku en Matsu staarden elkaar aan, terwijl de zon langzaam onderging. “Ik vraag mij af...”, sprak Matsu eindelijk “... of de legenden waar zijn...” Hij wist dat Naraku hem niet zou begrijpen en dat het weinig zin had het uit te leggen. Op een dag zou hij het kunnen uitleggen. Nu kon hij het niet langer voor zich houden. “Ik heb altijd gehoord dat de Zwarte Ridders trouw zijn aan een duistere tovenaer. Ze zeggen dat als je een lange tijd in de buurt blijft van een Magiegebruiker, je dan iets van die magische krachten overneemt. Een gevoel voor magie of zoiets. Misschien... wat ze in je ogen gezien hebben... was iets dat door magie was veroorzaakt.”

Naraku keek hem alleen maar aan. Onschuldig staaarde zij naar hem en nam zijn woorden in haar op. “Ze zijn bang voor je, Naraku...”, voegde Matsu eraan toe. “Ze weten wat je bent... en die gedachte heeft ze totaal gek gemaakt!” Hij genoot inwendig. “Ik ben blij dat ik geen gevoel voor magie heb!” Hij keek ernstig naar haar. “Maar jij hebt dat wel. Jij hebt magie in je.”

“Magie?”, vroeg Naraku.

Matsu schudde zijn hoofd. “Dat kan je nog niet begrijpen, zelfs als ik dit nu aan je uitleg.” Hij keek haar aan. “Ik vraag mij af... Heb je wel enig idee, wat je daarnet gedaan hebt?”

“Magie?”

Matsu wees naar de as die door de wind verspreid werd. “Magie heeft dat gedaan.” Daarna wees hij naar zijn wonden en pakte Naraku’s hand. “Jouw magie.” Naraku keek meer verbaasd dan ooit tevoren. “Ik wist dat je hier niets van zou begrijpen. Maar goed, ze zijn bang voor je en dat houdt in dat wij voorlopig veilig zullen zijn.”

Naraku begon uit zichzelf te geeuwen en geschrokken probeerde ze te ontdekken wat ze zojuist had gedaan. Matsu kon het niet helpen en schoot in de lach. “Slaap.”, zei

hij en hielp haar te gaan liggen. Verbaasd keek Naraku naar Matsu die ook was gaan liggen. “Ik kan het niet uitleggen, maar het zal vanzelf wel gebeuren.” Hij deed zijn handen achter zijn hoofd en sloot zijn ogen. “Welterusten.”, wenste hij haar toe. “Wel... te... rusten.” Naraku moest het een aantal keren proberen voordat ze het eindelijk kon uitspreken. Toen keek ze naar de lucht die langzaam aan donkerder en donkerder werd... totdat haar ogen vanzelf dicht vielen.

De volgende dag was Naraku de eerste die wakker werd. Ze stuurde naar de zachtroze en geel gekleurde hemel. Langzaam stond ze op en keek rond. Matsu was nog steeds naast haar aan het slapen.

“Matsu.”, begon ze. Er kwam geen antwoord. “Matsu.”, herhaalde ze, maar opnieuw kwam er geen reactie. Naraku legde haar hand op hem: “Matsu!” Matsu mompelde een beetje tot Naraku schreeuwde: “MATSURU!”

“Wat?” Matsu sprong op en keek om zich heen. “Naraku! Wat is er aan de hand? Zijn de Zwarte Ridders terug?”

“Matsu!” Naraku wees naar hem.

“Oh, ja...”, zuchtte Matsu. “Laat me raden, er is niets aan de hand?” Hij begon te geeuwen.

“Slaap?”, vroeg Naraku onschuldig.

Matsu knikte. “Ja, slaap.” Hij gromde. “Ik zal wel kijken of ik iets te drinken kan vinden. Jij blijft hier.” Hij wees naar de rots. “Jij, hier!”, commandeerde hij. Matsu hoopte dat ze hem zou begrijpen en draaide zich om. Met een lege waterzak ging hij op zoek naar water. Naraku zat op de rots en keek om haar heen. Toen Matsu uit haar zicht was, wachtte ze niet langer, stond op en wendde zich tot de paarden.

“Paard.”, sprak ze tegen de eerste, maar het paard antwoordde niet. “Ik, Naraku.”, begon ze opnieuw. Op een glazige blik in haar ogen na, deed het paard niets anders dan gras eten.

Naraku merkte het andere paard op. Het nieuwe paard was niet zwart, maar donkerbruin. “Paard.”, zei Naraku. “Ik, Naraku.”, stelde ze zichzelf voor, maar ook dit paard gaf geen antwoord.

Naraku keek verbaasd. Ze wees naar het zwarte paard. “Paard.”, zei ze. Daarna wees ze naar het andere paard. “Paard.” Ze keek van het ene naar het andere dier. “Paard?” Toen kreeg ze een idee. “Naam?”, vroeg ze. Ze herinnerde zich dat Matsu haar dezelfde vraag had gesteld, misschien reageerden de paarden nu wel! Helaas, ook nu reageerden de paarden niet.

Naraku plaatste haar vingers op haar gezicht en dacht diep na. “Ik, Naraku.”, mompelde ze. “Jij, paard. Jij, paard...” Een rommelende buik verstoorde haar gedachten, maar in plaats van geschrokken te zijn... begon ze opeens te glimmen!

Matsu kwam terug met een volle waterzak. “Het spijt me dat het zo lang duurde, Naraku!” Hij verontschuldigde zich toen hij haar bij de paarden zag.

“Matsu!” Naraku begroette hem met een lach.

Matsu was verrast, was ze echt aan het lachen? “Wat ben je aan het doen?”, vroeg hij Naraku, tegelijkertijd wetend hij dat ze het niet zou begrijpen.

Naraku lachte en trok hem naar de paarden toe. “Appel, Peer!” Ze wees naar de paarden.

“Nee, paard.”, verbeterde Matsu-ru haar, terwijl hij de waterzak neer zette. Naraku schudde haar hoofd. “Appel, Peer!” Ze wees van de één naar de ander. “Heb je honger?”, vroeg Matsu-ru niet begrijpend en wilde wat fruit pakken. In plaats van hem dat te laten doen, trok Naraku Matsu-ru verder naar de paarden toe. “Jij, Matsu-ru.”, begon ze en Matsu-ru knikte.

“Ja, ik ben Matsu-ru.”

Naraku wees naar zichzelf. “Naraku.” Opnieuw knikte Matsu-ru. Toen wees Naraku naar het zwarte paard. “Appel.”, gaf ze aan. “Peer.” Ze wees naar het bruine dier. Matsu-ru was met stomheid geslagen. “Bij de Hogeren ... je hebt ze namen gegeven?” Naraku wees naar het zwarte paard. “Appel.” Ze wees weer naar het bruine paard. “Peer. Matsu-ru, Naraku, Appel, Peer.” Naraku keek erg trots.

Matsu-ru kon niet helpen dat hij moest lachen. “Oké, dan noemen we ze Appel en Peer.” Hij gaf haar de waterzak. “Laten we nu wat gaan eten en drinken. Daarna gaan we weer op pad.” Hij opende de waterzak en deed voor hoe je er uit moest drinken. “Zo drink je.”

“Drink.” Naraku pakte de waterzak, ze deed het omhoog en kantelde hem. Water golfde er uit en plonsde precies in haar gezicht!

Matsu-ru was te laat om dit te voorkomen. Hij keek nu naar een nat meisje en een waterzak die bijna leeg was. Hij zuchtte toen hij de zak van haar over nam. “Laten we een stapje terug doen...”, stelde hij voor en vormde een kommetje van haar handen. Hij goot er voorzichtig water in. “Drink.”

“Drink.” Naraku herhaalde het en bracht haar gezicht naar het water. Met veel geslurp, dronk ze het water uit haar handen.

“De volgende keer leer ik je wel iets over manieren.” Matsu-ru lachte en zette haar op Appel, het zwarte paard. Zelf besteeg hij het bruine paard, Peer. Hij nam de teugels en leidde zowel zijn paard als die van Naraku een nieuwe dag binnen.

Terwijl Naraku naar voren bleef kijken, betrapte Matsu-ru zich er op dat hij een poosje naar haar staarde. “Op een dag...”, fluisterde hij naar het meisje met het lange haar.

“Op een dag zal ik jouw geheim te weten komen...”

Episode 4: Hoe leg je het uit?

Sinds Matsu Naraku ontmoette en ze op de vlucht waren geslagen voor de laatste twee Zwarte Ridders, waren er enkele dagen voorbij gegaan. Ze verborgen zich in een bos, waar alles wat ze nodig hadden om te overleven aanwezig was. Matsu gebruikte deze tijd om Naraku meer les te geven in het spreken en zelf na te denken over wat de toekomst zou brengen. Toch was er nu een veel groter probleem om op te lossen. “Naraku...”, begon hij. “Ik... jij... ARGH!” Hij haalde zijn hand door zijn haar. “Oké, opnieuw. Naraku, ik vind het vreselijk om je dit te vertellen, maar... Ze snapt dat toch helemaal niet!”

“Matsu?”

Matsu draaide zich om en zag het onschuldige gezicht van Naraku. Ze staaarde hem met dezelfde emotionele ogen als altijd aan. “Jij... niet goed?” Het kostte haar veel moeite om te zeggen wat ze dacht. Ze kende nog zo weinig woorden...

Matsu schudde zijn hoofd. “Nee, alles is goed.” Hij wist dat hij korte, simpele zinnen moest gebruiken om haar de taal goed aan te leren. Hij zuchtte diep, raapte al zijn moed bij elkaar en pakte haar schouders vast.

“Naraku, luister.” In een reflex wees Naraku naar haar oren. “Ja, dat bedoel ik: luister. Hoe moet ik je dit vertellen...” Hij dacht opnieuw diep na. “Naraku, zo nu en dan... moeten mensen in bad...” Naraku keek hem verbaasd aan. “Water. Ze moeten schoon worden.”

“Schoon?”, vroeg Naraku en wees naar zijn kleren. “Vies?”

Matsu knikte. “Ja, toen ik gisteren in de modder gevallen was, waren mijn kleren vies. Ik moest ze met water schoonmaken. Mensen moeten zichzelf ook schoonmaken.” Hij bracht haar naar een kleine beek in het bos. “En eigenlijk... je stinkt nogal... en behoorlijk ook.”, voegde hij er aan toe.

Naraku dacht diep na. “Ruiken...”, zei ze al wijzend naar haar neus. Ze rook zichzelf, maar dook daarna naar Matsu en begon ook aan hem te ruiken. “Jij ruik bloemen! Ik ruik modder!” Ze was verbaasd over zichzelf en haar conclusie.

Ze wilde in het water stappen, maar Matsu hield haar tegen. “Eh... mensen gaan normaal gesproken zonder kleren in bad...”

“Kleren schoon?”

Matsu schudde zijn hoofd. “Nee, je maakt ze apart schoon. Eerst mensen...” Hij wees naar zichzelf en daarna naar Naraku. “... dan de kleren.”

Naraku dacht een moment na en liet de woorden tot zich doordringen. Als antwoord knikte ze. “Eerst ik, dan kleren.” Ze liet zien dat ze het begrepen had en begon haar kleren uit te trekken.

“Nee!”, riep Matsu en werd zo rood als een tomaat.

“Niet goed?”, vroeg Naraku verbaasd.

Matsu kreeg nog meer kleur. “Eh... wacht tot ik weg ben”, beval hij. “Ik moet nog... iets doen.” Zo snel als zijn benen hem konden dragen, liep hij weg.

Matsu ging op een rots zitten. Hij zuchtte diep en liet de lucht in hem stromen.

“Oké... dat ging niet eens zo slecht...”, mompelde hij. Hij wist dat Naraku nog veel dingen te leren had, maar door daar te blijven, had hij het gevoel misbruik van haar te maken. “Ik hoop dat ze niet zal verdrinken...”, zuchtte hij. En dat was juist hetgeen

hem onrustig maakte. Wat moest hij doen als ze toch zou verdrinken? Hij wist niet eens of ze wel kon zwemmen! Ze was zo hulpeloos, zo jong... zo mooi... In gedachten verzonken, hoorde hij haar niet aankomen totdat ze zijn naam noemde. "Matsuru?"

Instinctief draaide Matsuru zich om en sprong direct terug. "Wow!", riep hij uit en deed zijn handen voor de ogen. "Naraku, je kleren!"

Naraku keek naar de zware druipende jurk die ze haar de armen hield. "Kleren nat. Niet goed." Matsuru snelde naar Peer, het bruine paard, toe en gaf haar een deken, terwijl hij probeerde niet te kijken.

Naraku pakte de deken vast en sloeg deze om. "Warm.", zei ze. "Niet koud." "Natuurlijk krijg je het koud als je geen kleren aan hebt." Matsuru hing haar jurk in de boom te drogen.

"Jij niet kijken", vroeg Naraku. "Kijken niet goed?"

Matsuru voelde dat dit één van die vragen was die moeilijk te beantwoorden zijn. Hoe kon hij uitleggen dat het moreel gezien niet goed was om naakt rond te lopen? "Nou... eh...", begon Matsuru stamelend. "Ik, eh... het is niet goed dat ik je zonder kleren zie."

"Niet goed?"

Matsuru voelde dat ze 'waarom' wilde vragen, maar het woord nog niet kende.

"Het is niet goed." Hij beëindigde de discussie. Hij zou het haar wel later uitleggen, als ze wat meer woorden kende. Goed, ze had al veel geleerd, maar nog niet voldoende om haar dit uit te leggen.

Terwijl hij zich omdraaide en in haar onschuldige gezicht keek, voelde hij iets van binnen opkomen. Hun ontmoeting was niet zomaar geweest, dat kon niet anders! "Hogeren, wijs mij de weg...", bad hij stilletjes.

Na een paar uur was Naraku's jurk droog en probeerde ze het weer aan te trekken. Matsuru zag haar worstelen met het rare ding en nadat ze het redelijk goed had aangetrokken, kwam hij dichterbij om de touwtjes vast te maken. Het herinnerde hem aan zijn nichtje, toen ze op bezoek was gekomen. Het enige grote verschil was dat zijn nichtje een klein meisje was... Dit was een jonge vrouw!

Voor het eerst sinds dagen was hij weer zo dicht bij haar geweest dat hij haar adem zachtjes kon horen. "Klaar.", sprak Matsuru en een glimlach verscheen op zijn gezicht. "Wacht, kom eens?" Hij bracht haar naar een rots. "Ga maar zitten."

Naraku ging gehoorzaam zitten. Matsuru graaide in Appels zadeltas en pakte een zware, versierde borstel uit het vak. Het was vast iets wat de Zwarte Ridders niet eerlijk hadden verkregen. "Dat?", vroeg ze.

"Borstel.", vertelde Matsuru en ging achter haar staan. Hij zette de borstel in haar hele lange haren en begon te borstelen. "Je haar borstelen.", vulde de jongeman in.

"Haar...", herhaalde Naraku. "Haar borste...len."

"Je bent zo slim."

"Slim?"

"Laat maar." Matsuru ging verder met het borstelen van het haar. Het deed hem goed dat hij voor haar kon zorgen. Hij voelde zich een beetje vader en moeder tegelijkertijd. Dit meisje had hem nodig, hem alleen. Als hij haar niet gered had, dan was ze dood geweest. Als ze hem niet had gered, dan was hij dood geweest.

Haar onschuldige houding en gezicht deden hem eenvoudig smelten. Hij kon het maar niet weerstaan! Haar gezicht alleen al, toen ze trots vertelde dat ze de paarden Appel en Peer had genoemd. Haar gezicht toen ze zichzelf voorstelde aan iedere bloem en boom in het bos. En vooral haar gezicht, toen ze merkte dat ze geen antwoord kreeg... Matsuuro stopte met borstelen. "Klaar.", fluisterde hij zachtjes met een droeve ondertoon.

Matsuuro liep niet veel later door het bos. "Peer?", riep hij. "Peer, waar ben je?" Hij sloeg zich voor zijn hoofd. "Ik begin net als haar te praten!", zuchtte Matsuuro. "Alsof dat paard zal reageren!" Matsuuro keek om zich heen en probeerde het weggelopen paard te vinden.

Het snuiven verraadde het paard en Matsuuro wist dat het dichtbij moest zijn. "Daar ben je. Was het gras bij ons soms niet goed genoeg?" Hij wilde de teugels pakken, maar het paard deed een stap naar achteren. "Wat? Vind je de naam Peer niet mooi? Ja, ik ook niet, maar dan mag jij het haar vertellen en ook haar hart breken!" Matsuuro pakte de teugels en leidde het paard terug. Op dat moment vulde het gehinnik van Appel het bos. In een reflex begon Peer richting het geluid te galopperen.

"Peer, niet zo snel!" Matsuuro bungelde er achteraan. Het paard ging veel te snel om hem bij te kunnen houden!

Snel bereikten ze het kamp en Matsuuro probeerde Peer rustig te krijgen, totdat hij de oorzaak van de onrust zag. "Naraku!", riep hij luid.

Kijkend naar Matsuuro achter het bruine paard, draaiden de zes mannen zich om.

"Nou, dat meisje was dus niet alleen.", zei er één.

"Dat is jammer." Teleurstelling was hoorbaar in de grauwe stem. "Als ze alleen was, hadden we veel meer lol kunnen hebben."

"Laat haar met rust!" Matsuuro sprong op en greep zijn zwaard.

Naraku wees naar Matsuuro. "Zwaard.", zei ze.

"Dat mens is knettergek!", merkte één van de mannen op. "Ze herhaalt alleen maar woorden en doet verder niets anders dan wijzen!"

De zes mannen trokken hun zwaard. "Je eigen fout, jongen.", grinnikte er één. "Dit is ons bos en alles in dit bos is van ons!"

"Onzin!", reageerde Matsuuro. "Het bos is van niemand!"

"Dus je wilt om haar vechten?"

"Daar kan je op rekenen!"

Vier mannen sprongen met getrokken zwaard op Matsuuro af, terwijl er twee zich naar Naraku draaiden. "Wij zijn altijd de laatste... Laten we voor de verandering nu eens de eersten zijn." Naraku bleef staan. Zoals altijd observeerde ze de naderende mannen.

Plotseling wees ze naar één van de mannen.

"Jij... stinkt.", stelde ze vast.

De twee mannen werden stil tot een ongrijpbare woede zich van hen meester maakte.

"Nu is het afgelopen, je gaat er aan!" Het zwaard kwam uit zijn schede.

"Naraku, ren!", beval Matsuuro, terwijl hij de strijd met de vier mannen probeerde te winnen. Gelukkig waren het geen goede vechters, maar zij waren met zijn vieren en hij was maar alleen.

Naraku bleef echter gewoon stil staan. Ze had nog niet door in wat voor een gevaar ze zich bevond. Er was geen hoop meer voor Naraku. De mannen en zwaarden kwamen steeds dichterbij... totdat er opeens één zomaar door de lucht vloog!

Met hun grote lichamen stapten Appel en Peer voor Naraku. Hun ogen straalden slechts één boodschap uit: 'Raak haar aan... en je voelt onze hoeven!'

Verbaasd staarde Naraku naar de paarden en naar de man die door de hoeven was geraakt. Terwijl Appel bij Naraku bleef, ging het bruine paard, Peer, Matsuru helpen. De rovers draaiden zich snel om en vluchtten toen ze het kwade paard aan zagen stormen.

"Lafaards!", sprak Matsuru hijgend en keerde zich om naar Peer. "Heeft een paard mij gered? Moet ik hem nu bedanken of niet?" Peer liet zijn hoofd hangen en staarde recht in Matsuru's ogen. Matsuru voelde zich daarbij ongemakkelijk, maar wist het antwoord. "Dank je wel, Peer..."

Matsuru keerde zich daarna naar Appel en Naraku. "Dank je wel, Appel." Hij bedankte het paard en ging naar Naraku om zeker te zijn dat ze niets mankeerde.

Dankzij Appel en Peer was er niets gebeurd met hem of Naraku. Hij vroeg zich af waarom ze geholpen hadden. Paarden zijn toch eigenlijk niets meer dan een stel domme dieren? Dat was wat iedereen altijd tegen hem had gezegd. Zou het soms zo zijn... dat iedereen het mis had?

Niet alleen dat, Appel en Peer leken hun naam helemaal niet leuk te vinden! Ze luisterden er nooit naar. Waarom zouden ze het meisje helpen die hen zulke domme namen had gegeven?

"Appel goed." Naraku streelde het zwarte paard. "Peer goed." Ze streelde ook het andere paard. Pas toen merkte hij het. Zelfs al vonden de paarden hun namen niet leuk, ze wilden toch voor Naraku zorgen. Ze wisten dat ze speciaal was. Ze wisten dat ze hulp nodig had. Ze wisten dat ze beschermd moest worden.

Mensen zeiden altijd dat paarden domme dieren waren, maar Matsuru wist nu wel beter. Ze zijn verre van dom!

Episode 5: De beslissing

Matsuru zat op een rots. Hij keek naar Naraku die Appel aan het roskammen was. Voor hem lagen twee zwaarden: één was van hem, de ander was door de rovers achtergelaten. Hij nam het zwaard van één van de rovers en liet deze, terwijl hij nadacht, tussen zijn vingers glijden.

Vanuit zijn ooghoeken werd hij weer naar Naraku getrokken. “Borstelen haar.”, zei ze. “Goed.” Matsuru glimlachte. Nadat ze had gemerkt hoe fijn het was om geborsteld te worden, wilde ze alles en iedereen borstelen. Het maakte niet uit of het een mens of een dier was. Appel deed een stap naar achteren, wat gevolgd werd door een stap naar voren van Naraku. Ze wilde verder gaan met borstelen, maar Appel deed opnieuw een stap van haar weg.

Naraku begreep er niets van en volgde het weglopende paard. Matsuru stond op en liep naar haar toe. “Naraku.”, lachte hij. “Appel heeft genoeg van het borstelen. Ze vindt het niet meer fijn.”

“Fijn?”, vroeg Naraku.

Matsuru dacht even na. “Fijn... is goed.”, probeerde hij uit te leggen. “Niet fijn... is niet goed.”

“Appel niet fijn borstelen?” Naraku zette de woorden achter elkaar. Matsuru knikte.

“Peer borstelen fijn!” Ze begreep de betekenis van het woord en draaide zich naar het bruine paard. Peer had er echter nog minder zin in en was al weg voordat de borstel zijn manen wist te vinden. “Peer niet fijn?” Ze was verbaasd en dacht een moment na. Het meisje draaide zich om en keek naar Matsuru. “Matsuru fijn?”

Matsuru wist niet wat hij moest antwoorden. Zijn haar was kort, veel plezier zou er niet aan te beleven zijn. Daarbij vond hij het ook niet prettig; hij had het nooit leuk gevonden toen zijn moeder zijn haar borstelde.

Toch kon hij haar grote onschuldige ogen niet weerstaan. “Ik vind borstelen fijn...”, zuchtte hij tegen beter weten in en liet Naraku naar zich toe komen.

Naraku borstelde zorgvuldig zijn korte haar. Ondertussen speelde Matsuru met de zwaarden, over van alles en nog wat nadenkend. ‘Het ging bijna mis...’, dacht Matsuru. ‘Als Appel en Peer niet tussenbeide waren gekomen, was de reis nu al ten einde geweest’. Rustig vervolgde hij zijn gedachten, realiserend dat hij het borstelen kalmerend vond. ‘Maar het is verkeerd...’, ging Matsuru verder. ‘Ze kan nog niet eens normaal praten!’

“Matsuru?”, zei Naraku. “Jij niet praten...” Ze probeerde hem duidelijk te maken dat ze meer wilde leren.

Matsuru ging staan. “Sorry, Naraku, ik was aan het denken.” Hij wees naar zijn hoofd. “Praten in mijn hoofd.”, trachtte hij te verduidelijken. Naraku keek hem aan en in haar ogen zag hij dat ze hem begreep. “Luister, wat er gisteren gebeurde...” Hij stopte midden in de zin. Het had geen zin om het haar uit te leggen; het meisje had nog geen besef van tijd. Matsuru pakte om die reden één van de zwaarden. “Vechten is niet goed.”, legde hij uit. “Mensen raken dan gewond.”

“Gewond?”, vroeg Naraku. “Wond?” Ze verbond de twee woorden aan elkaar.

“Een wond is niet goed.”, vervolgde Matsuru. “Maar veel mensen zijn ook niet goed. Ze willen vechten.” Voor ze ‘Waarom?’ kon vragen ging de jongeman verder. “Ik zal niet altijd bij je kunnen zijn.”

“Matsuru weg?”, verwonderde ze zich.

Matsuru schudde zijn hoofd. “Nee, ik ga niet weg. Maar voor het geval dat...” Hij keek naar zijn zwaard. “Ik moet je leren hoe je moet vechten, zodat je jezelf kan verdedigen.” Op dat moment herinnerde hij zich haar magische krachten. Ze was prima in staat om zichzelf te verdedigen! Naraku had ze alleen niet meer getoond sinds dat ene fatale moment met de Zwarte Ridders. ‘Misschien beseft ze helemaal niet dat ze die kracht heeft...’, dacht Matsuru, ‘of weet Naraku niet hoe zij het moet gebruiken. Ik kan toch niet toekijken en hopen dat zij ze bij toeval gebruikt? Ze moet iets leren waar ze altijd op kan vertrouwen!’

Matsuru nam het zwaard dat door de rovers was achtergelaten en reikte het Naraku aan. “Zwaard.” Naraku sprak het woord en pakte het aan.

“Een zwaard is gevaarlijk.”, vertelde Matsuru. Naraku keek er naar en liet haar vinger over de scherpe rand glijden. In een reflex trok ze haar hand terug en zag een rode druppel verschijnen. “Wond.”, zei ze verrast, terwijl ze naar haar vinger staarde.

“Snap je het?”, wilde Matsuru weten. Dit was de beste manier van leren. “Zwaarden doen mensen zeer, ze maken wonden. Daarom zijn ze ook zo gevaarlijk.”

“Gevaarlijk.” Naraku keek naar de kleine dunne wond. “Jij niet goed.”, zei ze tegen het zwaard.

Matsuru maakte haar kleine wond schoon en ging verder met de uitleg. “Zo houd je een zwaard vast.” Hij deed het voor.

Naraku deed hem precies na. Ze plaatste haar handen op het zwaard precies zoals Matsuru het had gedaan. Matsuru liet het zwaard langzaam door de lucht zwaaien. Naraku deed hem weer na. Daarna bracht Matsuru het zwaard naar beneden en ‘viel’ hij een boomstronk ‘aan’. Naraku volgde weer zijn voorbeeld. “Boom wond!” Ze wees naar de kerf in de boom.

Matsuru schudde zijn hoofd. “Deze boom kan geen wond hebben.”, stelde hij haar gerust. “Deze boom is dood.”

Vervolgens leerde hij haar beetje bij beetje hoe je een zwaard moest bewegen en voerde daarbij langzaam het tempo op. “En als iemand anders een zwaard heeft”, ging Matsuru verder, “... dan moet je de aanval blokkeren.”

“Blokkeren?” Naraku keek hem vragend aan.

“Val me aan.”, gaf Matsuru als opdracht.

Naraku keek naar haar zwaard. “Ik jou wond!”, realiseerde ze zich en ze leek daardoor in de war te raken.

“Nee, dat gebeurt niet.”, moedigde hij haar aan.

Naraku keek naar haar zwaard en zwaaide het met een verbazingwekkende snelheid naar hem toe. Verrast door de slag had Matsuru weinig tijd voor een tegenactie.

Gelijktijdig met het nauwelijks blokkeren van haar slag, keek hij geschokt naar haar. Wat een kracht! “Jij niet wond!” Naraku wees naar het zwaard. “Blokkeren!”

Matsuru hijgde een beetje. “Ja, blokkeren.”, zei hij met een trillende stem.

“Jij val aan ik!” Naraku wees van hem naar haar.

Matsuru schudde zijn hoofd. “Nee, dat is nog te vroeg.”

“Jij val aan ik!” Naraku klonk ongeduldig.

Matsuru zuchtte en keek haar aan, ondertussen een zwakke slag uitvoerend. Naraku kon het gemakkelijk blokkeren. “Goed.”, complimenteerde hij haar.

Naraku schudde haar hoofd. “Nee, niet goed!”, vond ze. “Jij niet val aan!”

“Maar je bent pas net begonnen!” Matsu probeerde haar duidelijk te maken dat ze hier nog niet aan toe was.

“Jij val aan ik!”, eiste Naraku op hoge toon.

“Oké, best. Je wilt een aanval?”, gromde Matsu. “Dan zal je er één krijgen ook. Dat zal je dan wel leren!” Hij bedacht een manier hoe hij kon aanvallen zonder haar te verwonden en toch haar zin kon geven. Het zwaard doorkliefde de lucht naar het meisje.

Naraku hief haar zwaard op en blokkeerde de slag. Opeens duwde ze haar zwaard omhoog en Matsu was zo verrast dat hij over een steen struikelde en achterover viel. Toen hij opkeek, zag hij Naraku met het zwaard naar hem wijzen. “Val aan goed.”, concludeerde ze.

‘Ze heeft het niet alleen geblokkeerd...’, dacht hij verbaasd. ‘Maar ze viel er ook direct vanuit aan.’ Matsu keek naar haar; hoe kon ze dit toch zo snel leren? Een normaal mens kan dat niet zo snel!

Matsu duwde voorzichtig het zwaard weg en stond op. “Je blokkeerde uitstekend.”, gaf hij haar als compliment. “De lessen zijn voorbij.”

Matsu liep weg. Hoe was het mogelijk dat ze hem zo goed blokkeerde en hoe kon ze zo snel zijn advies oppikken?

“Badtijd?”, vroeg Naraku hardop.

Matsu draaide om. “Hè?”, antwoordde hij.

“Jij nat.” Naraku wees naar zijn zweet. “Jij stinkt.”

Matsu lachte. “Ja, badtijd.”, knikte hij. “Maar alleen ik. Niet jij!”, beval hij. Hij liep van haar weg en wist dat verbazing haar gezicht vulde.

Matsu ging in het water zitten en dacht diep na: “Wat ben ik toch een aansteller.”, was zijn eindoordeel. Het was onbegrijpelijk dat hij jaloers op haar was. Hij spatte het koude water in zijn gezicht. “Ik zou trots op haar moeten zijn, maar nee... Ik ben jaloers op haar!”

Op dat moment begon iemand zijn haar te borstelen. Genietend van het gevoel, merkte hij zijn lichaam en geest weer rustig worden... totdat hij zich opeens iets beseft! “Naraku!”, gilte hij en draaide zich met een schok om.

“Borstelen haar.”, zei Naraku met een onschuldig gezicht.

“Niet nu. Ik neem een bad!”

“Maar jij fijn.” Naraku gebruikte het woord ‘maar’ voor de eerste keer.

Matsu zuchtte. “Dat is waar, maar weet je nog wat ik heb gezegd?” Ze knikte lichtjes met haar hoofd. “Het is niet goed om mensen zonder hun kleren te zien.”

Naraku keek naast haar en zag zijn kleren, waarna haar ogen naar hem gleden. “Jij... geen kleren.”, merkte ze op.

“Juist en daarom mag je mij dus niet zien.”

Naraku dacht even na en ging toen weer zitten. Matsu zag hoe ze haar ogen sloot.

“Ik niet zien. Ik blijven?”

Eigenlijk genoot Matsu van haar aanwezigheid. Maar om nou...? Even was het stil.

“Oké, ...”, gaf hij uiteindelijk toe, draaide zich om en liet Naraku zijn korte haren borstelen.

Na een poosje gaf Matsu Naraku meer vechtlezen. “Goed, goed.” Matsu gaf haar een compliment. “Maar je moet niet je armen op deze manier gebruiken.” Hij deed het voor. “Zo moet je het doen.” Hij zwaaide het zwaard opzij.

Naraku kopieerde zijn beweging, maar haar armen bleven gestrekt en ze draaide, door de kracht en snelheid, bijna helemaal rond.

Matsu bracht zijn zwaard omlaag. “Nee, zo moet je het doen.” Hij deed het nog eens voor: de armen lichtjes gebogen en de kracht beheersend. Naraku deed hem weer na, maar nog steeds bleven haar armen gestrekt. Matsu liep naar haar en ging achter haar staan. Hij pakte haar armen. “Zo moet het.”, vertelde hij.

Hij zwaaide haar armen zijwaarts en boog ze op het juiste moment. Samen oefenden ze een paar slagen en Matsu realiseerde zich dat hij het fijn vond als ze zo dichtbij hem was. Daarnaast besefte hij dat ze het allang begrepen had... , maar diep in zijn hart wilde hij nog niet loslaten.

Maakte hij misbruik van de situatie? Ze zou al zijn bevelen blindelings volgen... , alleen hij kon deze niet geven. Hij vond haar gezelschap zo fijn... Hij wilde gewoon geen misbruik van haar maken.

Op het moment dat hij haar los wilde laten, vulde een stem de lucht om hen heen. “Bij de Hogeren, wat ben jij toch een zielig ventje!”

Episode 6: Blade

Matsuru en Naraku draaiden zich om. Ze keken omhoog en zagen een jongeman op een rots staan. Matsuru's gezicht begon te stralen van blijdschap. "Blade!", riep hij. "Dank aan de Hogeren, je leeft nog!" Hij rende hem tegemoet. "Ik dacht dat de Zwarte Ridders iedereen in het dorp hadden vermoord!"

Naraku staarde naar Matsuru. "Hogeren?", vroeg ze, maar er kwam geen antwoord op haar vraag.

Blade stapte van zijn rots, stug doorlopend naar Matsuru. "Ik was zo bang dat ze jou ook hadden gedood!" Toen Matsuru Blade eindelijk bereikte, beantwoordde Blade zijn groet met een enorme kaakslag.

"Wat is...?", vroeg Matsuru, terwijl zijn hand naar de pijnlijke kaak schoof.

Pas toen zag hij Blade's ogen. "Rotzak!", riep Blade. "Ongelofelijke rotzak!"

"Blade, wat is er aan de hand?", vroeg Matsuru, terwijl hij van hem probeerde weg te komen.

Voor Matsuru op kon staan, dook Blade bovenop hem. "Arrogant, waardeloos stuk vreten!" Meer scheldwoorden ontsnapten uit de mond van de jongeman.

Matsuru duwde hem boos weg. "Blade, wat is er toch aan de hand?", eiste hij.

Blade wees naar hem en Matsuru zag alleen maar pure haat in zijn ogen. "Door jou is het hele dorp met de grond gelijk gemaakt!", schreeuwde hij uit. "Door jou zijn mijn ouders nu dood!"

"Wat? Blade, alsjeblieft..." Matsuru wist dat Blade gelijk had. "Ik... ik bedoelde het niet zo..."

"Dat zal wel!", beet Blade hem toe. "Natuurlijk bedoelde je het niet zo!" De toon was doordrenkt met sarcasme. "Natuurlijk was het niet de bedoeling dat mijn zusje gedood werd. Natuurlijk was het niet de bedoeling dat *iedereen* gedood werd!" Tranen sprongen in Blade's ogen. "Jij mag dan wel geen ouders meer hebben, maar dat betekent niet dat je geen verantwoording meer hoeft af te leggen! Je denkt alleen maar aan jezelf! Kon je geen seconde nadenken en even bedenken wat er zou gebeuren als je K'charan zou doden?"

"Hij wilde haar vermoorden..." probeerde Matsuru uit te leggen.

Blade wilde zijn redenen niet horen. "Dat zou dan maar één leven geweest zijn."

"Dat is laag, Blade!" Matsuru werd nu boos op hem. "Ik ken je zo helemaal niet! Je bent mijn beste vriend. Ieder leven dat de Zwarte Ridders namen, was er één te veel."

"Een leven voor een heel dorp is niets!", schreeuwde Blade terug.

"En dan noem jij mij egoïstisch?", vroeg Matsuru.

Blade kookte van woede en trok zijn zwaard. "Schoft!", schreeuwde hij en wilde naar hem toe rennen, tot zijn pad versperd werd door een plotseling verschijnend zwaard.

Naraku staarde naar Blade met een krachtige blik. "Zwaard niet goed.", zei ze enkel.

"Zwaard wond. Wond niet goed."

"Wat krijgen we...?" Blade stopte. "Wie is dat nou weer?"

Het meisje liep naar Blade. "Ik, Naraku.", lachte ze.

Blade lette niet op haar. "Wie is dat?", wilde hij weten.

"Ik, Naraku.", herhaalde Naraku.

"Dat is Naraku.", gaf Matsuru als antwoord.

“Waar komt ze vandaan?” Blade leek Naraku totaal te negeren en keek naar Matsu’s ontwijkende blik. “Dus dit is dat meisje dat je zo nodig moest redden? En daarvoor heb je ons hele dorp verdoemd? Voor een meisje?!”

“Meisje?” Naraku bekeek Blade met een vragend gezicht.

“En wat is er toch met haar aan de hand?” Blade’s stem ging bijna een octaaf hoger van woede. “Waarom kan ze in Sekens naam niet normaal praten?” Blade liet zijn zwaard vallen en greep uit pure wanhoop naar zijn hoofd. “Dit kan toch niet waar zijn!”

Matsu durfde niet meer in de buurt van zijn beste vriend te komen. Hij herkende hem helemaal niet meer. Een hand raakte Blade’s hoofd zachtjes aan. “Hoofd zeer?”

Blade keek op en zag Naraku’s ogen. De onschuldige blik in haar ogen was ongelooflijk! Eventjes leek het alsof deze ogen Blade naar binnen trokken en warm omhelsden. Terwijl hij naar haar keek, voelde hij zijn woede zonder stribbeling wegsmelten. “Wie ben jij...?”, fluisterde hij.

Naraku hield haar hoofd een beetje schuin. “Ik, Naraku.”, was het enige dat ze zei.

Niet veel later zat Blade op een rots een appel te eten. Hij sneed de partjes stuk voor stuk met een mes los. Matsu zat ver van hem vandaan, maar Naraku schuifelde beetje voor beetje naar het nieuwe gezicht toe. “Appel.”, sprak ze en wees er naar. Blade knikte ongeïnteresseerd. Vanuit zijn ooghoeken zag hij Matsu zitten. De jongeman ontweek zijn blik schuldig. Een plotselinge woede ontstak in Blade, maar de onverwachte aanraking van Naraku maakte hem weer rustig. Naraku wees naar het zwarte paard: “Appel.”

Blade keek verbaasd naar het zwarte paard. “Ze heeft de paarden Appel en Peer genoemd.”, verduidelijkte Matsu zachtjes.

Het werd stil. Naraku was de enige die de stilte verbrak. “Blade?” Naraku keek Blade aan.

“Dat ben ik.” Blade ging, nog steeds kleine stukjes snijdend, door met het eten van zijn appel. Langzaam verdwenen de stukjes in zijn mond.

Naraku hield haar hoofd opnieuw een tikje schuin. “Blade, dat ben ik?”, vroeg ze.

“Nee, alleen Blade.”, antwoordde Blade.

“Alleen Blade?” Naraku leek om bevestiging te vragen en Blade knikte. “Ik, Naraku, jij, alleen Blade.”

“Hè?” Blade keek verbaasd naar haar. “Waarom snapt ze het niet?”

Matsu stond op. “Misschien is het je opgevallen dat ze nog niet goed kan praten?”

Een snufje sarcasme was hoorbaar in de sombere stem. Hij knielde bij Naraku.

“Naraku.”, begon hij, om haar aandacht te trekken. “Blade.” Hij wees naar Blade

waarna hij naar zichzelf wees. “Matsu.” Hij wees naar haar. “Naraku.”

Naraku wees naar de paarden. “Appel, Peer.”, zei ze. “Blade.” Haar vinger gleed weer naar Blade.

“Hogeren, waar heb je deze trien opgedoken?”, snauwde Blade.

“Hogeren?”, herhaalde Naraku, maar ook ditmaal kreeg ze geen antwoord.

Matsu haalde zijn schouders op. “Ik denk dat zij mij opgedoken heeft.”, herinnerde

hij zich. “Ze kwam enkele dagen geleden ons dorp binnen lopen. Ik heb haar van

K’charan gered.” Hij zag Blade’s gezicht weer betrekken. “Ze kan nog niet goed praten en ik denk dat ze niet echt doorheeft wat er om haar heen gebeurt.”

“Dus is ze gewoon knettergek?”, zei Blade bits.

Matsuru keek op en voelde zich aangevallen. “Nee, helemaal niet!”, beet hij terug. “Ze is juist heel erg slim! Je hoeft een woord maar één keer te zeggen en ze kent het. Ze leert vreselijk snel en is...”

“Totaal niet menselijk?” Blade was klaar met het eten van zijn appel en gooide het restant naar Peer. “Kom op zeg, dat wicht weet niets volgens jou. Ze kan dan toch nooit menselijk zijn, zelfs een betovering kan dit niet veroorzaken.”

“Ze wist niets: van eten tot praten.”, verduidelijkte Matsuru. “Maar ze leert heel snel, net een kind dat...”

Blade’s gezicht begon te glimmen. “Zo, dus je bent een mama geworden?” Hij grinnikte. “Als het waar is wat je zegt, dan kan je haar leren wat je wilt en zou ze nooit ‘nee’ zeggen!”

Matsuru sprong op. “Ik zal haar niet tot mijn persoonlijke slaaf maken, als dat is wat je bedoelt!”, riep hij met een rood gezicht.

Blade zuchtte. “Ach ja, onze koene ridder in de nood. Dames gaan voor en al die onzin. Je bent en blijft een stijve hark, zeg.” Op dat moment kwam Peer achter hem staan en liet de resten van de appel op Blade’s hoofd vallen.

“Hé!”, snauwde hij naar het paard, maar Peer reageerde door strak in Blade’s ogen te kijken. Blade voelde zich heel nietig en klein tegenover het krachtige paard.

Matsuru grinnikte bij die aanblik. “Ik vergat je misschien te vertellen...”, begon hij, “... dat Peer en Appel besloten hebben Naraku te beschermen, dus je kan maar beter je beledigingen voor je houden.”

“En jij dan?” Matsuru keek op. “Je hebt ook besloten om deze idioot te beschermen, wat de gevolgen ook moge zijn. Of zie ik dat verkeerd?”

Matsuru haalde zijn schouders op en ging zitten. “Ik heb gewoon het gevoel dat ik dit moet doen”, antwoordde hij naar waarheid. “Iemand moet haar leren hoe het leven er aan toe gaat en beter ik, dan een of andere malloot.”

“Het kan aan mij liggen, maar ik heb de indruk dat het haar weinig kan schelen wie haar iets leert”, zuchtte Blade nadat Naraku zijn haar begon te borstelen. “Ze luistert naar iedereen die vriendelijk glimlacht.”

“Des te meer reden dat ik beter geschikt ben als opvoeder.”, voegde Matsuru toe. “Ik ben misschien niet de beste vader of moeder, maar ik zal haar tenminste niet misbruiken.”

“En wat heeft dat nu weer te betekenen?” Blade sprong op. “Denk je soms dat ik misbruik van haar zou maken?” Peer kwam met een snelle stap dichterbij en Blade begon te zweten. “Ik maakte maar een grapje!”

Matsuru gaf een appel aan Appel. “Ik ken je door en door, Blade.”

“Blijkbaar ken je me dan niet goed genoeg.”, reageerde Blade en pakte een dunne tak van de grond. Zittend op zijn rots begon Blade het takje in kleine stukjes te snijden. Een nieuwe stilte viel in het bos. Naraku keek van de ene naar de andere jongen, alsof ze probeerde te beslissen wie van de twee ze zou gaan borstelen.

“Dus, eh...”, begon Matsuru zachtjes. “Hoe ben je eigenlijk ontsnapt?”

“Jagen.”, was het enige antwoord, waardoor Matsuru begreep waarom Blade niet in het dorp was.

“Oh...”, mompelde Matsuru en er ontstond een nieuwe stilte. “Het spijt me.”, verontschuldigde hij zich.

Blade keek opzij. “Dat zal wel.”

Naraku legde de borstel neer en pakte haar zwaard. Ze liep naar Blade. “Vechten?”, vroeg ze.

Blade keek naar haar. “Wat wil ze van mij?”

“Vraag het haar maar.”, lachte Matsu, die doorhad wat ze wilde.

Blade keek haar een beetje hulpeloos aan. “WAT WIL JE VAN MIJ?”, schreeuwde Blade.

Naraku wreef over haar oor. “Oor zeer.”, mompelde ze, terwijl Matsu met moeite zijn gegriinnik kon binnenhouden. “Jij, ik, vechten.”, herhaalde ze en wees naar Blade’s zwaard.

Blade stond op. “Je wilt met mij vechten?” Blade keek naar Matsu. “Dus dat was je aan het proberen.” De jongeman knikte bevestigend. “Je probeerde haar te leren vechten, nietwaar?”

“Ik probeer haar te leren hoe ze zich moet verdedigen.”

Blade pakte zijn zwaard. “Dat zal wel, zoiets kan je beter aan mij overlaten.” Een glimlach verscheen op zijn gezicht. “Tenslotte heb jij het van mij geleerd.” Hij draaide zich terug naar Naraku. “Nou, laat maar eens zien wat je kan.” Naraku keek verbaasd naar de jongeman voor haar. “Oké, val aan.”, herformuleerde Blade.

Naraku bracht haar zwaard omhoog en Blade stond klaar om deze te blokkeren. Het meisje liet het metaal weer zakken, maar dit was zo heftig dat het de goed getrainde Blade verraste!

“Goed?”, vroeg ze onschuldig.

Blade knikte verrast. “Ja, erg goed.”, bevestigde hij. “Jouw kracht is verbazingwekkend, maar dat is niet datgene wat de strijd beslist.”

“Ik herinner me dat je dat ook eens tegen mij hebt gezegd.”, herinnerde Matsu zich.

“Wees maar niet bang, ze leert heel snel. Voor je het weet, zal je zonder pardon in een gevecht verslaan.”

“Daar krijgt ze geen kans voor.”, lachte Blade. “Zeker niet in deze kleren.” Hij nam haar in zich op. “Deze kleren passen haar totaal niet. Ze zullen haar alleen maar tot last zijn. Nee, ze heeft iets nodig wat korter is.”

“En hoe kort had jij in gedachten?”

Episode 7: Naraku's nieuwe kleren

“Je hebt er nooit aan gedacht om haar schoenen te geven?”

Blade, Matsu en Naraku verlieten het bos om een stad of dorp te zoeken. Matsu wilde Naraku leren hoe ze zich met een zwaard moest verdedigen, maar Blade vond dat ze dit niet in een jurk kon leren.

“Het spijt me, ik was er niet helemaal bij met mijn gedachten!”, snauwde Matsu terug.

Naraku zat achter Matsu op het paard. “Schoenen?”, vroeg ze.

“Later.”, gaf Matsu als antwoord en keek voor zich uit. “Volgens mij hebben we geluk. Dat ziet er uit als een dorp.”

Blade ging op de rug van Appel steunen om hoger op het paard te komen. “Eindelijk.”, bromde hij. “Ik begon honger te krijgen!”

Matsu stopte het paard. “Zeg... heb je eigenlijk wel geld bij je?”

Blade keek hem stomverbaasd aan. “Heb jij geen geld?”

Matsu moest schaaftachtig lachen. “Niet meer dan ik die ochtend bij me had... en dat is in de verste verte niet genoeg voor kleding.”, verontschuldigde hij zich.

Blade zuchtte. “Ach, het kon ook niet anders, hè?” Hij liet Appel halt houden. “Ik zal wel wat vangen, zodat we iets te ruilen hebben.” Hij sprong van zijn paard.

Naraku wilde Blade volgen, maar Matsu hield haar tegen. “Je kan beter hier blijven.”, zei hij. “Je zou de dieren kunnen wegjagen.”

“Waarom?”, vroeg Naraku.

Matsu was lichtelijk verbaasd. Dit was de eerste keer dat ze ‘Waarom’ gebruikte. Kon het zijn dat ze de betekenis van het woord begreep? “Omdat je te veel lawaai maakt.”

“Ik stil.”, zei Naraku. “Ik kijk?”

Hij lachte naar haar. “Nog niet. We leren je later wel hoe je moet jagen, nu is het nog te vroeg.” Matsu keek in haar ogen. ‘Wat is ze toch bijzonder.’, dacht hij. ‘Ze wil maar blijven leren en ik denk niet dat er een dag komt dat ze me niet meer zal verrassen.’

Haar diepe, oranje ogen keken Matsu strak aan. Iedere dag kwam er meer leven in. Ze waren niet meer zo leeg zoals op de eerste dag, maar een echte emotie? Nee, dat was nog niet te zien.

Na een poosje kwam Blade terug met zijn vangst van de dag. “Konijn.”, Naraku wees naar de drie konijnen die Blade meedroeg. “Waarom niet bewegen?” Ze had tot nu toe alleen maar rondspringende konijnen gezien.

“Omdat ze dood zijn.”, legde Blade uit en bond ze aan Appels zadel vast.

“Dood?”, vroeg Naraku. Ze zag de wonden in de vacht op de kleine lichamen. Naraku sprong van het paard. “Wonden... niet bewegen.”, mompelde ze. “Net mensen in huis!”, riep ze opeens met een vaste stem.

Blade en Matsu starden verbaasd naar haar. “Oké, wat zei ze nou net?”, wilde Blade weten.

“Ik denk dat ze dode mensen heeft gezien...”, veronderstelde Matsu. “Maar wanneer dan?” Hij liep naar het meisje met de lange haren “Naraku, kan jij je de dag herinneren dat we elkaar voor het eerst ontmoetten?”

“Ontmoetten?”, vroeg Naraku. “Zien Matsu?”, herformuleerde ze voor zichzelf.

Matsu knikte bevestigend. “Ik zie Matsu.”, bevestigde ze.

Matsuru zuchtte: “Ja, dat weet ik. Ik zie jou nu ook, maar herinner je het dorp? Met de Zwarte Ridders? Probeer na te denken.”

Naraku sloot haar ogen en dacht diep na. “Denken...”, mompelde ze. “Praten in hoofd. Zien dorp, zien Matsuru ..., zien Appel en Peer. Zien slechte mensen...”

“De volgende keer dat je haar het woord ‘denken’ uitlegt,” begon Blade, “vertel haar dan dat ze bij denken niet hardop moet praten.”

Matsuru lette niet op hem. “Goed. De dode mensen, heb je ze gezien voor onze ontmoeting of erna?” Naraku keek hem verward aan. “Het heeft geen zin,” zuchtte hij. “Dit is nog te moeilijk voor haar.”

“Dood goed?”, vroeg Naraku.

Blade schudde zijn hoofd. “Nee, dood zijn, is niet goed. Maar als we niet jagen, dan zullen wij dood gaan. Dood en heel erg hongerig... of misschien net andersom, maar in ieder geval heb ik daar weinig zin in.” Hij deed zijn voet weer in Appels stijfbeugel. “Laten we maar gaan. Als we dit niet kunnen verkopen, hebben we tenminste eten.”

Matsuru hielp Naraku op Peer en krom voor haar. ‘Hoe lang heb je in deze wereld rondgelopen, Naraku?’, dacht hij. ‘Hoe lang was je alleen voordat wij elkaar tegen kwamen? Waar kom je toch vandaan?’

In het dorp maakten Blade en Matsuru de paarden vast aan een paal. Ze wilden weg lopen, maar er ontbrak iets. “Naraku, je kan er vanaf komen.” Matsuru reikte het zittende meisje zijn hand. Naraku pakte de hand beet en liet zich van het paard glijden. “Mensen.” Naraku keek haar ogen uit. “Veel mensen!”

De mensen in het dorp staarden haar aan. Haar fragiele figuur, haar zeer lange haar... in elk opzicht was ze gewoon de pure perfectie! Terwijl ze trouw Matsuru en Blade volgde, bleven de mensen in het dorp haar met verbaasde blikken na staren.

Blade opende de deur van de kledingwinkel. De winkelbediende begroette hen, terwijl Naraku’s aandacht door een grote passpiegel werd gegrepen. “Ben ik?”, fluisterde ze naar Matsuru.

Matsuru gaf een snel antwoord. “Ja, dat ben jij. Maar nu stil, want ik wil horen wat Blade probeert te regelen.” Hij liet Naraku bij de spiegel staan, waar ze helemaal gefascineerd van zichzelf raakte.

“Dus, u bent geïnteresseerd?”, vroeg Blade de man, terwijl hij de konijnen toonde.

De man bekeek de konijnen nauwkeurig. “Ze zijn niet van de beste kwaliteit, oud en versleten... niet vers...” Hij schudde zijn hoofd. “Als je er nog iets bij zou doen...”

Blade werd erg kwaad, maar bleef kalm. “Ik kan u verzekeren dat dit geen slechte kwaliteit is.” Hij beet op zijn tong. Nog nooit was hij zo beledigd!

Matsuru onderbrak hem. “Geen probleem Blade, als hij ze niet wil hebben.” Matsuru pakte de konijnen van de toonbank. “We vinden wel een andere winkel met kleding.”

Hij draaide zich om. “Kom Naraku, deze man wil de konijnen niet.” Ze draaiden hun rug naar de verkoper, maar Matsuru vergat te fluisteren, terwijl hij tegen Blade sprak.

“Ik moet toegeven Blade, ik had niet verwacht dat je zo rustig zou blijven. Ik bedoel, je hebt ze vanochtend gevangen en bent de beste jager van ons dorp. Ik zou zwaar beledigd zijn in jouw plaats.”

“Wacht.” Blade en Matsuru glimlachten naar elkaar en draaiden zich om met een ‘Oh, had u het tegen mij?’-gezicht. “Ik probeerde alleen maar een goed prijsje voor mijzelf te maken.”

“Meent u dat?”, acteerde Blade. “Dat had ik helemaal niet door!”

De man glimlachte breeduit. “Natuurlijk zag ik de kwaliteit van deze konijnen. Ik wilde alleen maar weten of jullie het ook wisten!”

“Met andere woorden, u probeerde ons op te lichten?” Matsu ru kruiste zijn armen.

De man begon te zweten en kon niets anders doen dan het bevestigen. “Je kan een man niet kwalijk nemen dat hij het probeert. Het zijn zware tijden.” Hij stapte achter de toonbank vandaan. “Vertel eens, wat kan ik voor jullie betekenen?”

Matsu ru wenkte Naraku die hier zonder woorden gehoor aan gaf. “Ze heeft nieuwe kleding nodig.”

“Ah, een jurk voor de dame?” De man durfde niet in haar ogen te kijken, iets in die ogen maakte hem onzeker.

Blade schudde zijn hoofd. “Nee.”, sprak hij de man tegen. “Ze heeft iets nodig om gemakkelijk in te kunnen reizen. Ze heeft een broek, schoenen en dat soort kleding nodig.”

De winkelbediende was verbaasd. “Maar ze is toch een meisje?”

“En?”, reageerde Blade. “Wij betalen je er toch voor, stel dan geen vragen.”

Het kostte de bediende de nodige tijd om haar maten te nemen, om daarna nog meer tijd in het magazijn door te brengen. Hij kwam terug met een wit shirt, bruin vest, bruine broek en donkerbruine laarzen.

“Misschien kan ze dit eens passen?”, stelde hij voor.

Blade en Matsu ru keken eerst naar de kwaliteit en knikten bevestigend. “Naraku, probeer dit eens aan?”

Naraku keek er even naar en zei toen: “Oké.” Ze begon de touwtjes van haar jurk los te maken.

“Nee!”, riepen zowel Blade als Matsu ru tegelijkertijd.

Met een onschuldig gezicht keek Naraku op. “Niet hier.”, zei Matsu ru vlug en wees naar een paskamer. “Daar, achter dat gordijn.”

Naraku draaide om en liep weg. “En je heb er nooit over nagedacht om...?”, fluisterde Blade naar zijn vriend.

“Nee. En waag het niet.”, bromde Matsu ru.

Het duurde even, maar uiteindelijk kreeg Naraku alles aan. Matsu ru moest haar wel met het vest helpen. De veters waren aan elkaar geknoopt, maar op zo'n vreemde manier dat het niet te beschrijven viel.

Blade en Matsu ru keken naar haar. Ergens wisten ze dat dit niet bij haar paste, maar beter konden ze op het moment niet krijgen. Blade legde twee van de drie konijnen op de toonbank. “Alstublieft.”, besloot hij.

“Twee?” De man keek hem beteuterd aan.

Blade keek hem aan. “Ik weet wel het één en ander van stoffen. En dit... dit is nog net geen rotzooi.” Blade keek hem diep in de ogen. “Je hebt ons twee keer proberen te bedriegen. Wees blij dat je er nog iets voor krijgt!”

Naraku bekeek zichzelf in de spiegel. “Ik geen jurk.”, was het enige dat ze zei.

Matsu ru vouwde de jurk op. “Ik zal hem wel bewaren. Wie weet of het nog van pas komt.”

Het moment dat de drie naar buiten stapten, voelden ze weer de ogen van de mensen priemen... en met name van de vrouwen uit het dorp! “Ik weet niet of dit nu wel zo'n slim idee was.”, mompelde Matsu ru.

“Stel je niet zo aan.”, gromde Blade. “Omdat een paar kletstantes staren? Als je wilt dat ze vecht, dan moet ze geen last hebben van een zware jurk.”

Matsuru hielp Naraku weer op haar paard en gezamenlijk gingen ze weer op weg. “Je zult wel gelijk hebben... jij was de beste jager en krijger van het dorp...”, zei Matsuru. “Dat was ook niet zo moeilijk.” Blade haalde zijn schouders op. “De meeste mensen waren boeren.” Hij keek naar het konijn dat aan het zadel vastgebonden was. “In ieder geval hebben wij vanavond nog iets te eten.”

“Ik stel voor dat we de vacht bewaren.”, zei Matsuru. “Misschien kunnen we het nog gebruiken.”

“Waarvoor dan? Een tafelkleedje?” Blade lachte en liet Appel het dorp uitlopen. Matsuru bleef echter serieus. “Een echte jager probeert zoveel mogelijk te gebruiken.” Blade beaamde dit om aan te tonen dat zijn eerdere woorden maar een grapje waren. “Van het vlees tot de tanden.” Daarna keek hij om zich heen. “En waar gaan we eigenlijk naar toe?”

Matsuru keek om en zag dat Naraku voor zich uit staaarde. Niets meer en niets minder. Alsof ze zich... verveelde. “Ergens, waar we haar veel kunnen leren.”, besloot Matsuru. “Maar het moet wel een veilige plek zijn.”

Blade zuchtte geïrriteerd. “Oh lekker, je bedoelt zeker het bos?”

Het was nacht en zowel Blade, Matsuru als Naraku hadden nog geen ander bos kunnen vinden. Ze stopten en Matsuru maakte een vuur. Blade had het konijn gevild en zette het vlees dicht bij het vuur om zachtjes te roosteren. Naraku keek voorzichtig naar de vacht die lag te drogen. “Konijn.”, merkte ze op.

Matsuru knikte: “Ja, dat is de vacht van een konijn.”, probeerde hij haar uit te leggen. Naraku bracht het vel dicht bij haar neus en rook er aan. “Konijn.”, bevestigde ze voor zichzelf. “Zacht.”

Blade keek of het vlees gaar was. “Wat zijn de plannen?”, vroeg Blade aan de jongeman die ooit zijn beste vriend was. “Wat wil je gaan doen, als je haar alles hebt geleerd?” Matsuru haalde zijn schouders op. “Ik weet het niet. Hangt er van af van wat zij wil.” “Dus jij wilt je leven laten leiden door één of andere idioot zonder hersens?” Blade zat op de grond en schreeuwde het uit toen Peer bijna op zijn vingers ging staan. “Gast, kun je me eens met rust laten?”

Naraku snoof de lucht, stond op en liep rond. “Nou, het is niet alsof er iemand is die op mij wacht.” Matsuru zat ook op de grond. “Ik heb alleen maar Naraku en...” Hier stopte hij. Zijn ogen gleden naar de jongeman tegenover hem. Iedere keer als hij in de ogen van Blade keek, zag hij niets dan haat.

“Je kan niet van mij verwachten dat ik het je ooit zal vergeven.”, gaf Blade als antwoord, zonder te weten wat de vraag precies was. “Nooit.”

“Dat weet ik.”

“Konijn.” Beide jongens draaiden zich om en zagen Naraku op de grond liggen. Blade en Matsuru stonden op en liepen naar haar toe. “Konijn?”, vroeg Naraku.

Matsuru keek waar ze lag. In de donkere nacht kon hij amper een hol zien. “Wat heb je gevonden, Naraku?”, vroeg hij haar.

Naraku wees naar beneden. “Konijn. Daar.”, gaf ze als antwoord.

Blade keek nauwkeuriger. “Het is een konijnenhol.”, mompelde hij. “Er zou een konijn in kunnen zitten. Maar hoe kan ze dat nou weten? Heb jij er haar ooit één laten zien?”

Matsuru schudde zijn hoofd. “Nee, nooit. Maar hoe kan ze het dan weten?” Hij draaide naar het meisje toe. “Naraku, hoe weet je dat?”, vroeg hij opnieuw. Een moeilijke vraag, dat wist hij. Misschien zou ze hem niet eens begrijpen.

Naraku dacht een moment na, de vraag in haar hoofd analyserend. Daarna wees ze naar de punt van haar neus. “Konijn.”, verklaarde ze. “Ik ruik konijn.”

Matsuru’s ogen groeiden in zijn oogkassen. Blade liet het mes vallen dat hij in zijn hand had, waarbij hij zijn voet nauwelijks miste. Het werd heel stil. Naraku keek naar beide jongens. “Ze... kan dat ruiken?”, stamelde Blade verbaasd. “H... hoe kan ze...?” Hij draaide zich naar Matsuru toe. “Geen mens heeft het vermogen om een konijn op deze afstand te ruiken!”

Matsuru keek naar Naraku. Hoe meer hij haar leerde kennen, des te meer hij begon te twifelen. Zijn hersens vertelden hem dat ze niet menselijk was... Zijn hart daarentegen vertelde dat ze dit wel was. “Ik ben benieuwd of ik ooit zal weten...”

Terug bij het vuur, proefde Naraku van het eten. Het was de eerste keer dat ze vlees at. “Ruik vuur.”, concludeerde ze. “Maar ik fijn!” Ze at alles op wat er over was en geeuwde geen seconde later. “Ik slaap.”, vertelde ze.

Matsuru lachte. “Ja, ik heb ook slaap.”

“Ik heb ook slaap.”, herhaalde Naraku.

Blade keek hen aan. Matsuru ging met zijn rug tegen een rots liggen en sloot zijn ogen. Ineens voelde hij iets en keek op. Naraku ging dicht tegen hem aan liggen en zuchtte met genoegen. Matsuru had nooit eerder deze rust gevoeld en legde zijn arm om haar heen.

Blade zag hen slapen. Vanaf zijn plek aan de andere kant van het vuur vroeg hij zichzelf af waarom hij niet zijn spullen zou oppakken en gewoon weg zou gaan.

Hij wilde zo graag weggaan, weg van de jongen die hij nu zo erg haatte... en toch was er een sterker gevoel dat hem smeekte te blijven.

Ze hadden hem nodig... en hoe meer hij naar de slapende Naraku en Matsuru keek... des te jaloerser hij werd...